

1494

Veuen (PI 6)

(ALDC, IX, 2109. *Veuen* [PI 6])

La tercera persona del plural del present d'indicatiu del verb *veure* (< VĪDERE) deriva del llat. vg. *VIDENT, origen del cat. *veden* 87, 94 i *ve[z]en* 7, pres de l'oc., estadi primigeni canviat després en *veguen* 132, per inserció d'una -g- antihiàtica, així com, quasi general en tot el domini, *veuen*, amb la inserció d'una [w] antihiàtica, ajudant-hi l'analogia amb la tercera persona del singular, *veu*. Aquella

forma s'ha alterat en *veum* 85 en alguerès (cf. *caum* 'cauen'), en *vegiën* 108, amb la antihiàtica -g-, o en *veven*, en part del mall. i men., per canvi de [w] en [v] com en *meua* > *meva* (var. *voven* 77, 81, a partir del singular *vou*; veg. mapa 1366).

És evident que *veuen*, essent d'extensió pràcticament total, és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

